

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΙΗ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ Ἑλλάδος.

Ι. Η Ἑλλάς, τὸ μέγα καὶ πολυθύλητον ὄνομα εἰς τὰς ἀρχαίας καιρὸς, τὸ μικρὸν καὶ δυσυχές εἰς τὰς νῦν, Γραικία καλεῖται ὑπὸ τῆς Εὐρωπαϊῶν καὶ μὴ Ἑλλήνων, λαβῆσα τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τοῦ Βασιλεύσαντος ἐν αὐτῇ Γραικοῦ, ὡς περ καὶ Ἑλλάς ἀπὸ Ἑλληνος καὶ Τίς καὶ Δολυκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, κοινῶς δὲ πανυῶ λέγεται ὑπὸ τῆς Τέρκων καὶ ἄλλων, Ρέμελη, ἀπὸ τῆς Ρωμαίων τῆς νέας Ρώμης, ἢτοι ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου τοῦ μεταγαγόντος τὴν Αὐτοκρατορίαν ἐκ τῆς Παλαιᾶς Ρώμης, εἰς τὴν Νέαν Ρώμην, ἢτοι τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ 335. Πρῶτον Ἑλλάς ἐκαλεῖτο ἢ ἰδίως Ἑλλάς, καὶ ἢ Θεσσαλία, μετὰ κοινὸν ὄνομα, ὡς περ μία Ἑπαρχία, αἱ ὁποῖαι ὑπερον ἀπ' ἀλλήλων ἐχωρίσθησαν. Ὅθεν καὶ ὁ Ὅμηρος Ἑλλήνας καλεῖ μόνον τὰς Φθιώτας. ὁ δὲ Ἡρόδοτος τὰς, καὶ τὰς Πελασγὰς ὁ δὲ Ἀθηναῖος βιβλ. ιδ. τρία γένη τῆς Ἑλλήνων ἀριθμεῖ, τὰς Δωριεῖς, τὰς Αἰολεῖς, καὶ τὰς Ἴωνας. ὑπερον δὲ Ἑλλάς ἐκλήθη καὶ ἡ Πελοπόννησος, ὁμοίως καὶ ἡ Ἥπειρος, καὶ ἅπαντα ἡ Μακεδονία τὸ πλεῖστα Ἑλλάς ἐκλήθη καὶ ἡ Κρήτη, καὶ αἱ λοιπαὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους νῆσοι. Διέβη τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος

μετὰ τούτα, εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ Σικελίαν, καὶ μέγα μέρος τῆς Ἰταλίας ὠνομάθη Μεγάλη Ἑλλάς. ὁμοίως ἐφασκε καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἢ ὅποια ὠνομάζετο Ἀσιατικὴ Ἑλλάς, πρὸς διαφορὰν τῆς ἄλλων, ὡς ἐν τῷ περὶ Ἀσίας λέξομεν.

2. Ὀλικῶς λοιπὸν λαμβανομένη ἡ Ἑλλάς, περατῆται ἀπ' ἀνατολῶν ὑπὸ τῆς Αἰγαίας Πελάγους· ὑπὸ μεσημβρίας ὑπὸ τῆς Κρητικῆς· ἀπὸ δυσμῶν ὑπὸ τῆς Ἰονίης Πελάγους· καὶ ὑπὸ βορείως τῆς Σαρδικῶν Ὀρῶν, δι' ἧν χωρίζεται τῆς Ἰλλυρικῆς, καὶ τῆς Μυσίας, καὶ τῆς Νέσσε ποτ., δι' ἧς διαρρίθεται τῆς Θράκης.

30. Πρότερον τῆς ἄλλων μερῶν τῆς Εὐρώπης, ἐκατοικίσθη ἡ Ἑλλάς ὑπ' ἀνθρώπων, ὡσαύτ' ὅπου αὕτη εἶναι πλυσιστέρα εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ εἶχε τὸ πάλαι μεγάλην καὶ ἀσύγκριτον δόξαν, καὶ λαμπρότητα, εἰς ὅλας τὰς πράξεις καὶ τὰ ἔργα τῆς, διότι ἐσάθη αὕτη τὸ κατοικητήριον τῆς Σοφίας, καὶ ἀπ' αὐτῆς διεδόθησαν αἱ ἐπιστῆμαι, καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ ἄλλων τόπων. ἀπ' αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος ἐπέμφθησαν Ἀποικίαι Ἑλλήνων εἰς διαφόρους τόπους. ἐσολίθησαν τὰ ἦθη τῆς ἀνθρώπων, διὰ τῶν νόμων τῶν Νομοθετῶν τῆς Ἑλλάδος· καὶ ἐνὶ λόγῳ εἰπεῖν, ἔλαμψεν ἡ Ἑλλάς εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ διὰ τῶν λόγων, καὶ διὰ τῶν ἔργων, καὶ διὰ τῶν Ἐκστρατειῶν· ὡσαύτ' ὅπως πρῶτη Ἐκστρατεία ἐσάθη ἡ Κολχικὴ, διὰ τῆς ὁποίας ἐπηγάσαν οἱ ἄγαστρες νέοι τῆς Ἑλλάδος, νὰ λάβωσι πρῶτα τῆς Βαρβάρων τὸ Χρυσὸν Δέρας. Δευτέρα περίφημος Ἐκστρατεία ἐσάθη ἐκεῖνος τὸ πολυθρυλλῆτος Πόλεμος, δηλαδὴ τὸ Τρωϊκὸν τὸ ἀφιλιώτερον, τὸ ὅποιον αἰτία ἐγένετο ἡ τῆς Ἑλένης ἀρπαγὴ ὑπὸ τῆς Πάριδος Ἀλεξάνδρου. μετὰ τῆτον τὸν Πόλεμον τῶν Ἑλλήνων, ἐδοκίμασαν ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν Κύρος νὰ κάμῃ ὑποτελήν τὴν Ἑλλάδα, καὶ μετὰ τῆτον, ὀλίγου χρόνου παρελθόντος, ἐκστράτευε κατ' αὐτῆς μὲν στρατόμα ἀπειρον πέρξης ὁ Υἱὸς τῆς Δαρείου, καὶ μετ' αὐ-

αὐτῶν ἢ ἄλλοι πόλεμοι γέγονασι μεταξύ τῶν Βασιλέων τῆς Περσίας, τῶν Ἑλλήνων. ὕστερον ἐγένετο ὁ εὐδογενὴς καὶ ἐμφύλιος πόλεμος τῶν Ἑλλήνων, ὁ Πελοπονησιακός, τῶν ὁποίων αἰτία ἐφαίνετο ἡ φιλοτιμία τῶν Ἀθηναίων ἢ Λακεδαιμονίων, περὶ τῶν πρωτείων τῶν δύο πόλεων αὐτῶν, ὁ ὁποῖος Πόλεμος ἐτάθη αἰτία εἰς αὐτὸς, τῆς μεγάλης καταστροφῆς. Ἀφίνω ὁμῶς νὰ λέγω τὴν ἐκστρατείαν τῶν Μακεδόνων ἢ Ἑλλήνων διὰ τὸ Μακεδόνοσ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Ἀσίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐκυρίωσεν ἕ μόνον αὐτῶν, ἀλλὰ ἢ ὅλην σχεδὸν τὴν Οἰκουμένην.

4. Καὶ πρῶτον τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἄριστον Βασιλεῖς αὐτῶν μεμκοὶ καὶ εὐπύιοι, Ἡγεμόνες, ἢ Αὐθρόται καὶ τὴν τάξιν, ὅπως εἶχασιν τὸ πάλαι, ἢ ἐδιοικῆντο διὰ Δημοκρατιῶν, ἢ Ἀριστοκρατιῶν, τὰς ὁποίας ὕστερον εὐρῶν ἀδυνατῆσ ὁ τὸ Ἀμύτης Φίλιππος, ὁ Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ὡσαύτῃ οἱ Ἕλληνας ἄκρως ἠθροῦσαν ἐκ τῆ ἐμφυλίου πολέμου, ὑποτελεῖσ τὰς ἐτέλεσεν εἰς τὸ Βασίλειον τῶν Μακεδόνων. τελευταῖον εἰς τὸν καιρὸν Περσίας τὸ τελευταῖον Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ὑπέταξαν οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν αὐτῶν, ἕ μόνον τὴν Μακεδονίαν, ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἕ τὴν τυχεῖσαν φθορὰν εἰς αὐτῶν ἐμποιήσαντες. μετὰ τὰς Ῥωμαῖους, ἠλθον καὶ τῆς Ἑλλάδος οἱ Γότθοι, ἢ οἱ Οὐνοὶ, ἢ τὴν ἄρσαν, τὰς ὁποίας ἐδίωξαν ἐκεῖθεν πάλιν οἱ Ῥωμαῖοι, ἢ οἱ Βασιλεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τελευταῖον δὲ ἐλθόντες οἱ Τῦρκοι, ἢ κυρίως αὐτῆς, τὴν εἰρίζουσιν. Ἐκ τούτων, ἢ τοιούτων πολέμων, φεῖ τῆς ἐλθεινῆς κατασάσεως! ἢ πρὶν ὑπέρλαμφοσ, ὁλοτελῶσ σχεδὸν ἀπηναιράθη, ἢ βεβαρβάρωται, φουγῆσ ἐκεῖθεν τῆς Σοφίας, οἰουεῖτισ ὄρνισ τῆς καλιᾶσ αὐτῆσ! ἢ τὸ δὸν εἶναι θασασόν, ὡσαύτῃ αὐτὴ ἢ Σοφία πολλὰσ καὶ ἀποικίαισ ἐχρήσατο, ἢ γὰρ ἐν τοῖσ Αἰγυπτίοισ, τοῖσ Πέρσαισ, τοῖσ Χαλδαίοισ, τοῖσ Ἀθηναίοισ, τοῖσ Ἕλλησι, ἢ ἄλλοισ. μά-

λιστα

λιστα ἐσήσατο πανυῶ τῶ καθέδραν αὐτῆς ἐν τῇ Εὐρώπῃ· ἀλλὰ μὲ ὅλον ὅπῃ ἡ Ἑλλάς κατέωπσεν εἰς τοιχύτῳ ἀπευκταίαν κατάσασιν, ὁμῶς καὶ τὴν κοινὴν παροιμίαν: „Κάμῃλος ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθῃσι φορτία.”

5. Οὕτω τίνῳ θεωρημένη ἡ Ἑλλάς, περιέχει Ἐπαρχίας, ἅπασαν τῶ Μακεδονίαν, τὴν Ἡπειρον, τὴν Αἰτωλίαν, τὴν Βοιωτίαν, τὴν Πελοπόννησον, τὰς Νήσους τῆ Ἰονίης Πελάγους καὶ τῆ Αἰγαίης, τὴν Θεσσαλίαν, καὶ εἰς τις ἄλλῃ εἶναι παρὰ ταύτας, περὶ τῶν ὁποίων ἰδίως ἐφεξῆς λέγομεν· ἀρχόμονοι ἐκ τῆ λοιπῆς μέρος τῆς Ἰλλυρίδος, ὅπῃ σφόδρον περὶ αὐτῆς διαλαβάντες ἐσάθῃμεν. Πρὸς ταῖς ἰστέον ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἀφ' ἧ ἐξουσίασαν ταύτῳ Ἑλλάδα, τὴν ἐδιαίρεσαν εἰς δύο Ἐπαρχίας, εἰς τὴν Μακεδονίαν δηλαδὴ, εἰς τὴν ὁποίαν περιελάμβανον τὴν Ἡπειρον, καὶ Θεσσαλίαν, καὶ εἰς τὴν Ἀχαΐαν, μετῆς ὁποίας τὸ ὄνομα περιέκλειον τὴν ἰδίως Ἑλλάδα, τὴν Πελοπόννησον, τὴν Βοιωτίαν, τὰς περὶ αὐτὰς νήσους, καὶ τὰ ἐξῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Β'.

Περὶ τῆς Ἀλβανίας, ἢ τοι τῆς Ἀρβανιτίας.

Ἡ Ἀλβανία, ἢ τοι ἡ Ἀρβανιτία κοινότερον λεγομένη, εἶναι τὸ Δυτικὸν μέρος τῆς Μακεδονίας, τὴν ὀνομασίαν λαβοῦσα ὑπὸ τῶν Ἀλβῶν, οἱ ὁποῖοι δὲ εἶναι ἐκ γένους τῶν Ἰλλυριῶν, ὡς τινες οἰοῦνται, ἢ ἐκ τῶν Ἀλβανῶν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀλλὰ κατὰγονται ἐκ γένους Κελτικῆς, οἱ ὁποῖοι ἤλθον εἰς τὴν Ἰαπυγίαν τῆς Ἰταλίας, εἶτα ἐξ αὐτῆς διέβησαν εἰς τὸ Δυρράχιον, κακεῖθεν διασάρησαν. Πόλεις λοιπὸν ἀπαριθμῶνται καὶ μὲν τὸ σύνορον τῆς ἀνω ῤηθείσης Δαλματίας, κληθείσης ἀπὸ τῆς Δαλμινίης, τὸ ὁποῖον ἦτον ποτὲ πόλις μεγάλη, αὐταί. Μετὰ τὸν Κόλπον τῆς Κάταρο, καὶ τὴν Ἀκροθαλασσίαν εἶναι· Ἀντίβαρον, κοινῶς Ἀντιβάρη, πόλις ποτὲ μετῆς

νοι Ἀρχιεπισκόπου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπέταλκον ἐννέα Ἐπισκοποὶ. Ὀλχίνον, τὸ ὁποῖον πρότερον ἐκαλεῖτο Κολχίνιον, καὶ πῶρα Δολτζίνι, Κάσρον ὄχυρόν, μὲ Διμυρία χωρητικόν.

2. Μεσόγειοι δὲ Πόλεις ταύτης εἶναι Σκόδρα, κοινῶς Σκέταρι· παράκειται ταύτῃ τῇ πόλει καὶ Λίμνη, τῆς ὁποίας ἐσμακρὰν κεῖται Δεΐβασον. πλησίον τῷ Δρεῖνου ποταμῷ, ὁποῖος χωρεῖται εἰς τὸν Σάον ποτ., εἶναι ἡ Δρεϊνόπολις μὲ θρόνον Ἐπισκόπου, κοινῶς λεγομένη Δρεϊναβάρ. θρόνον Ἐπισκόπου ἔχει καὶ τὸ Δεΐβασον. αὗται αἱ πόλεις δεικνύονται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Τούρκων, τὴ δὲ ἡγεμόνος, ἢτοι τῷ Πασιᾷ ὁ θρόνος εἶναι εἰ τὸ Σκέταρι, καὶ αὗται αἱ πόλεις εἶναι τῆς παλαιᾶς Ἰλλυρείδος, τὴν ὁποῖαν χωρεῖται ὑπὸ τῆς Μακεδονίας ὁ Δρεϊλῶν ποταμὸς, λεγόμενος κοινῶς Δεῖνο, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ εἶμα παράκειται ἡ Διὰσὸς πόλις, ἡ καὶ Ἐλιασὸς, κοινῶς λεγομένη Ἀλέσσιο, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Τούρκων, καὶ αὕτη ἔσα εἰς τὴν ἐσχάτῃ ἀποχώρησιν τῷ Ἰλλυρικῷ Κόλπῳ, ὅς τις κοινῶς λέγεται Κόλφο δι' Δρεῖνο. Ἐνδότεραι δὲ καὶ τὸ μεσόγειον, Σιπάγειον, εἶναι Σιπάρουντον, κοινῶς Σελατία, Θερμιδαυα, κοινῶς Δάγνο, μεταξύ τῆς Σκόδρας καὶ τῷ Σιπαρῶντι δεικνύμενον. πλησίον τῷ Ὀμφαλῷ Ὄρει, τὸ ὁποῖον κοινῶς λέγεται Παπαδάρος, κεῖνται πόλεις ποτὲ, ἡ Ἐπικαρεία καὶ τὸ Εἰμινάκιον. ἀναμεταξὺ τῷ Δρεϊλῶνος καὶ τῷ Πανυάσῃ τῶν ποτ., τρέχει ὁ Ἰκανὸς ποταμὸς.

3. Τὸ Δυτικὸν ὠκεανῶδες μέρος τῆς Μακεδονίας, τὸ ὁποῖον ἀρχεται ὑπὸ τῷ Δυρράχῳ, καὶ λήγει εἰς τὸν Κελυδῶν ποταμ., τὸν χωρεῖσιν τὴν Μακεδονίαν τῆς παλαιᾶς Ἠπειροῦ, Ταυλαυτία λέγεται, ὁμοίωσα τῆς Ἐλυμιαυτίας καὶ τὴν Ὀρεσίδα. ἐκλήθη αὕτη καὶ Νέα Ἠπειρος, πρὸς διαφορὰν τῆς Παλαιᾶς Ἠπειροῦ, καὶ πόλεις ἔχει ταύτας, Δυρράχιον, κοινῶς Δερράτζο, πόλις τὸ πάλαι ὠρεσίφημος, μὲ θρόνον Ἀρχιεπισκόπου καὶ μὲ λιμυρία. ἐκτίσθη αὐ-

αὐτῆ, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, ἔτη 120., εἰς Χερσόννησον, τῆς ὁποίας ῥαδίως διώαται ὁ ἰσθμὸς νὰ κοπῆ, καὶ πρότερον ἔκαλεῖτο Ἐπίδαμνος, καὶ Ἐπίδαμνον, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐφάνη Οἰωνὸς οὐκ ἀγαθὸς αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ὡσαύτ' ὅτε ἐσημείωσαν Ἐπὶ δάμνον, ἥτοι ἐπὶ ζημίαν ἔχουσι νὰ πηγήεν, τὴν ὀνόμασαν Δυρράχιον. Ἐσμακρὰ ταύτης εἰσέρχεται εἰς τὴν θάλασσαν ὁ Πανύασσος ποταμ., κοινῶς λεγόμενος Σπιρνάτζα. Ἐρίβοια, ἡ ὁποία τῶν Παρθυαίων ἦτον, ἔχουσα Ὅρος τὴν αὐτὴν ὀνόματος, κοινῶς λέγεται Κροΐα, πόλις τανυῦ πρωτεύουσα, καὶ ὄχυρά, δεισομομένη κατὰ τὸ μεσόγειον, πλησίον τῆς Δισάννα ποταμ., μεταξύ τῆς Δυρράχιας, καὶ τῆς Δεβώρης, τῆς νυῦ Δεΐβιμ λεγομένης· ὁ δὲ Χαλκοκορδύλης Κρούαν ταύτῃ καλεῖ: ἡ Πατεῖς τῆς Ἐριφίμης Γεωργίης Κασειώτου τοῦ Σκενδέρμπεϊ, καὶ τὰ ἐξῆς. πόλις μεσόγειος τῆς Ταυλαγτίων ἦτον ποτὲ ἡ Ἀρνιασα, τανυῦ κρημισμένη, καὶ κοινῶς λεγομένη Ἀλάδα. Μετὰ τὸν Πανύασσον ποτ. εἰσέρχεται εἰς τὸ Ἰόνιον Πέλαγος ὁ Ἄψος ποταμ., κοινῶς Καυειόνη λεγόμενος. μετὰ τῆτον εἶναι Πύργος, πόλις ποτὲ παραθαλασσία, καὶ κατὰ τὸ μεσόγειον ἦτον Ταυλαγτίον, κοινῶς τανυῦ Ταμωείτζα, ἡ κατ' ἄλλας, Μισσαιχία. Ἐπολὺ σμακρὰ τῆς Πύργου εἰσέρχεται ὁ Κενεσὸς ποταμ. καὶ μετὰ τῆτον ὁ Δῶος ποταμ., κοινῶς λεγόμενος Βοῦσα, ἐγγὺς τῆς ὁποίας ἦτον ἡ Ἀπολλωνία, κοινῶς τανυῦ Πόλλινα, κρημισμένη, πόλις ποτὲ ὀνομαστάτη, κτίσμα Κορινθίων καὶ Κερκυραίων, τῆς Ποταμῆς μὲν ἀπέχευσα Σταδίους δέκα, τῆς δὲ Θαλάσσης 60., ἠνθισεν αὐτὴ εἰς τὰς σκεδάς τῶν Γραμμάτων, εἰς τὸν καιρὸν τῆς Καίσαρος: ὅθεν εἰς αὐτὴν ἐσάλθη αὐτὸς ὁ Καίσαρ Ὀκταύϊος, νέος ὢν, χάριν μαθήσεως. εἰς αὐτὴν ἔχαρακτον καὶ ἀργυρὰ νομίσματα· ἀπ' αὐτῆς ἀρχεται ἡ Ἰγνατία ὁδὸς, καὶ τελότα μέχρι τῆς Ἐβρου ποταμ., καὶ τῶν Κυφέλων, εἰς κάθε μίλιον ἔχουσα σήλιον. εἰς τὴν Χώραν τῆς Ἀπολλωνιαπὸν εἰ-

ναι πέτρα τις, πῦρ ἀαδιδῶσα, Νυμφαῖον καλυμένη, ὑπ' αὐτῇ δὲ κρῆναι ῥέουσι χλιαρῆ Ἀσφάλτε, καιομένης ὡς εἰκὸς τῆς Βώλου τῆς Ἀσφάλτιδος. Μετὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Λῶος ποταμ. εἶναι Αὐλῶν, πόλις παραθαλασσία, καὶ Ἐπίγειον ποτὲ, καλεῖται κοινῶς Αὐλῶνας, καὶ ὑπὸ τῷ Ἰταλῶν Βαλῶνα, τὴν ἐκκεῖσεσαν οἱ Βούετοι ἐν ἔτει 1690., εἶπε μετ' ὀλίγης μῆνας, διωχθέντες ὑπὸ τῶν Τέρκων, καὶ κρημνίσαντες αὐτὴν κατέλιπον. μετ' αὐτὴν ἦτον πόλις παραθαλασσία τῷ Ἑλλημιατῶν ἢ Βελίς, ὡς περ καὶ μεσόγειος τὰ Ἐλύμα, κληθεῖσα ὑπὸ Ἐλύμα τὰ νότια Τίε τὰ Ἀγχίσα. αὐτὴν τινὲς οἴονται νὰ εἶναι τὰ Κάνινα, πόλις πλησίον τῶν Αὐλῶνος δεισκομένη κατὰ τὸ μεσόγειον, καὶ ἄλλοι νὰ εἶναι ἡ Χειμάρρα, ἀλλ' ἀπατώνται, ὅτι ἀπ' αὐτῆς ἡ Χειμάρρα ἀπέχει 25. μίλια. τῆς δὲ Ὀρεσίδος ἦτον ἡ Ἀμαντία, πόλις παραθαλασσία, ἣτις πανυῶ λέγεται Πόρτο Ραγυζέο, μετὰ τὴν Αὐλῶνος, καὶ τὴν Ὠλεκῆ, ἢ σμακρῶν τῶν Ἀκροκεραυνίων Ὀρῶν. ὁμοίως καὶ ἄλλη Ἀμαντία αὐτῆς ἦτον Μεσόγειος, λεγομένη κοινῶς Ἀβόσομα, ἐκλήθησαν αὐταὶ αἱ πόλεις ὑπὸ τῶν Ἀμαντῶν τῶν περὶ τὸν Ἐμαφήνορα, οἱ ὅποιοι μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, διέβησαν εἰς τὴν Ἡπειρον, καὶ τελευταῖον κατώκησαν τὰς τὰς τόπους, περὶ τὰ Ἀκροκεραύνια Ὀρη. αὕτη ἡ Χώρα ἐκλήθη Ὀρεσίς ὑπὸ τῶν Ὀρέων, τῶν καταφυγόντων εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον. τελευταῖον εἶναι ὁ Κέλυδνος ποτ. ὃς τις χωρίζει τὴν Ὀρεσίδα τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ τῆς Παλαιᾶς Ἡπέρας λέγεται κοινῶς ἔτος Σαλνίκη.

4. Ταύτης τῆς Ἐπαρχίας μεσόγειοι πόλεις, καὶ τὰς ῥηθείσας, εἶναι καὶ αὐταί. Ἀλβανόπολις, ἡ Μητρόπολις ποτὲ τῶν Ἀλβανῶν. Λόκη Πέτρα, ἔρημος. τῶν δὲ Ἐορδετῶν πόλεις ἦσαν, οἱ Σκαμπῆς, τὴν ὁποίαν τινὲς λέγουσι νὰ εἶναι τὰ Βελάδαγρα, ἦτοι τὸ Μπεράτι, λεγομένη ὑπὸ τῶν Τέρκων Ἀρναὺτ Μπελιγραδ. πόλις τετειχισμένη ἐπὶ τῆς κόρυφῆς τινὸς Βουνῆ, μετ' ἄρῳνον Ἐπισκόπου.

ἄλλοι

ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι οἱ Σκαμπεῖς νῆ εἶναι ἢ Στρέγγα, καὶ τὰ Βελάδαγρα νῆ εἶναι ἢ Λόκη Πέτρα. Δαυλία, πιστεύουσι πολλοὶ, ὅτι αὕτη νῆ εἶναι τὸ Ἐλιμπασαῖ, πόλις ὀνομασθῆ, καὶ Ἐμπόριον διάσημον. Δήξομα, κοινῶς Δαρδάσο κατὰ τὸν Μολέτιον, καὶ ἄλλαι, περὶ τῆς ὁποίων ἐν τῷ περὶ Μακεδονίας ἔργῳ. πανυ ὅμως εἰς ἐξῆτα τὰ μέρη εἶναι Πολίσματα ἀκυσά, Βοσκόπολις, Γγιόρτζα. καὶ τὰ λοιπά.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν . Γ ' .

Περὶ τῆς Ἡπειροῦ .

1. Ἐπεταῖ ἢ Παλαιὰ Ἡπειρος, ἀκυσθῆ καὶ περὶφῆμος καὶ τὸ πάλαι καὶ νῦν, Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖόν ὄνομα δὲν σημαίνει ἄλλο πλὴν ἁπειρος, (α) καὶ τρέπομένη τῆ ἄ εἰς ἦ, Ἡπειρος, διὰ τῶ ὁποῖε ὀνόματος ἐσημαίνον οἱ Παλαιοὶ ἕκασον τῆς τριῶν μερῶν τῆς Γῆς. (Διογύσ. Περικλ. , Μία δὲ καὶ περ ἐξῆσαν, ἀνθρώποι τριασῆσιν ἐπ' ἀπείροισι δάσαντο) καθόλου λαμβανόμενον* μερικώτερον δὲ ἐννοούμενον, ἐδὲν ἄλλο μέρος σημαίνει, εἰ μὴ τὸ περιεχόμενον μεταξύ τῆ Κελύδης ποταμ. . δι' ἧ χωρίζεται τῆς Ταυλαυτίας, καὶ τῆς Μακεδονίας, κατὰ τὸν βορέαυ τῆ Πίνδα Ὀρεῖς, δι' ἧ χωρίζεται τῆς Θεσσαλίας* ἀπ' ἀνατολῶν τῆ Ἀχελώῦ ποτ., διὰ τῶ ὁποῖε [διαρρεῖται, ἀπὸ μεσημβείαν ἐκ τῆς Αἰτωλίας, καὶ τῆ Ἰονίου Πελάγους ἀπὸ δυσμῶν, καὶ αὐτὸ καλεῖται Παλαιὰ Ἡπειρος.

2. Χῶραι ταύτης, ἢ μικρότεραι Ἐπαρχίαι εἶναι Χαορία, Μολοασία, Δρυοπία, Θεσπρωτία, Ἀλμῖνα, Κασσιοπαία Μεσόγειος, Ἀμφιλοχία, Ἀγραις, Ἀκαρνανία,

(α) Ἐπὶ δηλ. ὁ εἰς Στερεά, πρὸς διαφορὰν τῆς νήσου, ἢ πέρας ὑπὸ τῆς θαλάσσης μὴ ἔχουσα. Εἶναι φανερόν ὅμως ὅτι ἐδόθη τῆς τῶ ὄνομα ἀπὸ τῆς κατ' ἀντικρὺ αὐτῆς καμειῶν νήσου Δίον.

ἢ ἕτις ἄλλη ᾧδὴ ταύτας, περὶ τῶν ὁποίων ἐφεξῆς ἐρῶ-
μεν. ὁμοίως ἢ περὶ τῶν Ἑθνῶν, ὅπως ἐκατοίκεν εἰς αὐ-
τάς. ᾧδαίκενται δὲ ἢ νῆσοι εἰς αὐτῶν κατὰ τὸν Πτολεμῶ
ἢ ἄλλως, αἱ ἐν τῷ τέλει τῷ Κεφ. ρηθισόμενα.

3. Ποταμοὶ ὀνομαστοὶ καὶ διάσημοι τῆς Ἡπείρου εἶναι,
ὁ Ἀχελῷος, κοινῶς καλέμενος τανυῶ Ἄσπρος, τῶν ἀρ-
χῶν τῶν πηγῶν ἔχων ἀπὸ τῆς Πίνδα Ὀρεῖς, πλησίον τῶν
πηγῶν αὐτῆς ἦτον πόλις ποτὲ, Χαλκίς λεγομένη, διαβαί-
νει διὰ μέσων τῆς Δολοπίας, κοινῶς ὀνομαζομένη κατὰ τὸν
Σχολιστὴν τῷ Θεκιδ. Ἀνόβλαχα, ἢ πῶρα κοινότερον, τὸ
μὲν ἐδώθεν τῷ ποταμ. μέρος Ραδοβίσθ, καὶ Βάλτος, τὸ
δὲ πέραν, Ἄγραφα. ἢ εἰσέρχεται εἰς τὴν θάλασσαν οὐ-
σμακρὰ τῆς Κατοχῆς. ἕτος ὁ Ποταμὸς πρότερον ἐλέγετο
Θάας, ἀπὸ τῆς ταχύτητος, Ἄξιος, Θεσιος, ἕξ αἰτίας
τοιαύτης: Ὁ Θεσιος ὁ γίος τῷ Ἀρεῶς ἢ τῆς Πεισιδῆκης,
διὰ τινὰ περισσῶν οἰκειαντῶν, ἐπήγεν εἰς τὴν Σικυῶνα,
ἦτοι τὴν Δημητριάδα, ἢ ἰκανὸν χρόνον διατείψας ἐκεῖ,
πάλιν ἐγύρισεν εἰς τὸ πατρικὸν τῷ ἔδαφος, ὅπως εὗρε τὸν
γίον τῷ Καλυδῶνα ἢ ἀεπαύεται ὁμῶς μετὰ τῆς Μητρὸς τῆς,
καὶ ὑποπτύσας νὰ εἶναι κανόνας μοιχός, τὸν ἐφόνευσεν,
ἕτερον δὲ γενόμενος αὐτόπτης τῆς ἀελπίστου παράξεως, ἐρ-
ρίψε τὸν ἑαυτὸν τῷ εἰς ἕτερον τὸν ποτ., ὅθεν ἐκλήθη Θε-
σιος. ἕτερον ἐκλήθη Ἀχελῷος, ἀπὸ Ἀχελῶος τῷ γίου
τῷ Ὠκεανῶ ἢ τῆς Ναίδος Νύμφης, ὁ ὁποῖος γεννήσας
θυγατέρα τὴν Κλησορίαν, ἐσυκισιάζετο μὲν αὐτῶν, χω-
εἰς νὰ τὴν ἠξέδρη, ἕτερον δὲ γνῆς, ἢ λίαν λυπηθεὶς τῷ
φραχθέντος ἕνεκα, ἐρρίψε τὸν ἑαυτὸν τῷ εἰς τὸν Θεσιον
ποταμ., ἢ ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη Ἀχελῷος. Μυθολογοῦσιν ὅ-
τι ἕτερος ὁ Ποταμὸς ἦτον γίος τῷ Ὠκεανῶ ἢ τῆς Γῆς.
ὁ δὲ Ἐκαταῖος τὸν λέγει, γίον τῷ Ἡλίῳ καὶ τῆς Γῆς,
ἢ ἄλλοι ἄλλως. ἀκόμη νὰ ἐμνησθῆ ἕτερος ὁ Ποταμὸς
τὴν Διαύειραν, τὴν θυγατέρα τῷ Οἰνέῳ τῷ Βασιλέῳ
τῶν Αἰτωλῶν, τὴν ὁποίαν ἐμνησθῆ ἢ ὁ Ἡρακλῆς. ἕ-

πρεπε λοιπόν να γινή ἀναμεταξύ αὐτῶν τῶν δύο Μνηστήρων καρσίας ἀγών, διὰ τὸ δοθῆ εἰς τὸν νικητὴν ἡ Διαίειρα ὡσαύτῃ βραβεῖον, διὰ τὸτο ὁ Ἀχελῷος λαμβάνει μορφὴν Ταύρου, καὶ φέρεται μετὰ μεγάλῃ ὀρμῇ κατὰ τὴν Ἡρακλέα, τὴν ὁποῖου τὸ κέρασ ἐξέκοψεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅθεν νικηθεὶς ὁ Ἀχελῷος, δὲν ἐζήτησε πλέον τὴν Διαίειραν, ἀλλὰ μόνον τὸ δεξιὸν τῆς κέρασ, καὶ αὐτὸ αὐτὸ ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸ κέρασ τῆς Ἀμαλθείας. ἡ Ἀμαλθεία λέγεται τινὲς τὰ ἦτον Αἶγα, ἡ Τροφὸς τῆς Διὸς, τῆς ὁποῖας τὸ Κέρασ εἶχε τοιαύτῃ ιδιότητι καὶ δυνάμει, ὡς τὸ ὅποιον τὸ εἶχεν, εἴτι ἐπεθύμει, τὸσον ποτὸν, ὅσον καὶ τροφίον, τὸ ἀπελάμβανε, καὶ ἄλλοι ἄλλως. Λέγονται ὑπὸ τῶν Ποιητῶν περὶ τῆς Ἀχελῷου καὶ ἄλλα πολλά: ὁ Ἡρακλῆς μὲν τὸ να ἦτον Γαμβρός τοῦ Οἰνέως, καὶ ἀνδρωπὸς ἀεργετικώτατος, ἐμπόδισε τὸ ρεῦμα τῆς ποταμ., τὸ ὅποιον ἐπνιγε τὸν κάμπον τῆς Ζαπαντιῆς, καὶ ἔφερε βλάβην μεγάλῃ εἰς τὰς ἀξιοίχας· διὰ τὸτο ἀναστέφας τὸ δεξιὸν τῆς κέρασ, τὸ δεξιὸν ρεῦμα, ὀπίσω εἰς αὐτὸν τὸν ποτ., ἔλαβεν αὐτὸ αὐτὸ τὸ κέρασ τῆς Ἀμαλθείας, δηλαδὴ ταύτῃ τὴν μεγάλῃ δυνάμει, καὶ ἀφορείαν, ὅπως ἐτέλεσεν ἐκεῖνη ἡ Γῆ εἰς τὰ ἀσορίματα καὶ εἰς τὰς καρπὰς, δι' ἣν αἰτίαν λέγουσι οἱ Ποιηταί, να εἶναι γεμάτο αὐτὸ τὸ κέρασ ἀπὸ κάθε καρπῶν. Ἐπαινεῖται τὸ ὕδωρ τῆς Ἀχελῷου, να εἶναι ὑγιέστατον καὶ νοσιμώτατον κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐν τῇ Εὐτέρπῃ. ὅθεν ἐσωηθίζον οἱ ἀρχαῖοι να καλέσῃ τὸ ὕδωρ, ὅπως ἔβανον εἰς τὰς θυσίας, Ἀχελῷον, „Μάλιστα γὰρ τὸ ὕδωρ Ἀχελῷον προσαγορεύομεν ἐν τοῖς ὄρκοις, καὶ ἐν ταῖς δόχαις καὶ ἐν ταῖς θυσίαις”. ἀκόμι καὶ κάθε ὕδωρ ἐπιτήδειον τὴν εἰς μίξιν τῆς οἴνου, Ἀχελῷον ἐκάλειν, ὡσαν ὅπως κατὰ τὴν Σαπφῶν, πρῶτος ὁ Ἀχελῷος ἠῦρε τὴν κράσιν τῆς ὕδατος καὶ οἴνου καὶ τὰ λοιπὰ· ὁ Ἀρχαῖος, ἦτοι τὸ Ποτάμι τῆς Ἀρτίας. ὁ Ἰναχος, τὸ Ποτάμι τῶν Ρωγῶν. ὁ Θύαμις κοινῶς Γλυκὺ. καὶ ὁ Ἀχέρων, κοινῶς Καλαμάς. καὶ

εἰτινες ἄλλοι, πῶν ὁποίων ποταμ. ἂν εἶναι κανὼν ἀξιὸν ἀκοῆς, ἐφεξῆς ἐρῶμεν.

4. Ὅρη διάσημα τῆς Ἡπειρῆς εἶναι τὸ Πίνδον, ἢ ἡ Πίνδος, κοινῶς πολλὰς ὀνομασίας ἔχον, κατὰ τὰς διαφόρους τόπους, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λέγεται τῆ Μετζόβη τῆ Βενα. ἐκλήθη Πίνδον, ἢ Πίνδος, ἀπὸ τῆ Πίνδε τῆ Τίε τῆ Μακεδόνης, ὅς τις φθονηθεὶς ὑπὸ πῶν ἀδελφῶν τε, ὡσὰν ὅπῃ ἦτον ἢ ὠραιότερος, ἢ φρονιμώτερος αὐτῶν, ἀνεχώρησε τῆς πατρίδος ἀρχῆς, ἢ ἐκατοίκησεν εἰς τι χωρίον ἐτάτε τῆ Ὅρης, δι' ἁνεσιν τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἢ τῆ σώματος, καὶ ὡς ἐλόφθερος ὅπῃ ἦτον, ἐκαταγίνετο πάντοτε εἰς κυνήγια διαφόρων ζώων, ἢ μάλιστα νεβρῶν, καί ποτε ξεπέζδισας τῆ ἵππου, ἢ ἐρόνωντας εἰς τὸ δάσος, ἢ εἰς τὰ ἄντρα τῆς νεβρῆς, ἀκεί φωνῆ, ὅπῃ τὸν ἐπρόσαξεν, πῶν νεβρῶν μὴ ἄφη. θεωρῶντας δὲ τεγύρω, ὡσὰν δὲ εἶδε τίποτε, ἐλογίασεν ὅτι ἢ φωνὴ νὰ εἶναι ἀοράτως, καὶ ὅξ αἰτίας κρείττονος. τῆ δὲ ἐρχομένη ἡμέρα, πηγῶει πάλιν μὲ τὸν ἵππον τε μοναχός τε εἰς τὸν ἴδιον τόπον, νὰ ἰδῆ μήπως νὰ εἶναι ἢ ἄλλοι θεωρῶται, ἢ θεωρῶντας ὀπμελῶς τὰ πέριξ, δὲν βλέπει ἄλλο, ὡδὰ μέγαν Δράκοντα, ἐγείροντα ὀλίγοντι τὴν κεφαλὴν του πρὸς αὐτὸν, ἀπὸ τῆς ὁποίας θεῆας ὁ Πίνδος ἐξεπλάγη, ὡσὰν ὅπῃ ἢ κεφαλὴ ἢ ἢ δέρη τῆ Δράκοντες, νὰ ἦτον μεγαλύτερα ἀνδρός τελείας, ὅπως δὲν ἐφυγεν ὡσὰν δειλός, ἀλλὰ μὲ κάποιαν σοφίαν ἢ τέχνῃν ἐδείξεν εἰς τὸν Δράκοντα χῆμα ἀλαβείας. καὶ ἀπὸ τὸ κυνήγι ὅπῃ εἶχε, τῷ ἔδωσεν ὡσὰν προσκυνητικὸν χῆμα. ὅθεν ἢ ὁ Δράκων ἰδὼν τὴν εὐνοίαν τῆ νέας, ὀλοτελῶς δὲν τὸν ἐπείραξε (παιαύτῃ ἰχὺν ἔχουσι τὰ ἄωρα, ὡς τε καὶ τὰ ἄλογα ζῶα ἡμερώνουσι). λίαν οὖν ἐχάρη ὁ Πίνδος. ἢ ἐκτότε κυνηγῶντας ἐφιλοδώρει καὶ τὸν Δράκοντα, ὡς ἀκείβοντε φίλον. ἢ μᾶλλον εἰς τὸ κυνήγιον ἀτύχει, ὡς ἐκτινος θεῆας αἰτίας. Ἄλλ' ὅσον ἢ γαπᾶτο ὁ Πίνδος παρ' ἄλων, τόσο ἀνδρῶν, ὅσον ἢ γυναικῶν, διὰ τὴν

ἔμφυτον αὐτῆ καλοκαὶ γαθίαν, τὸσον ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἔμισεῖτο· οἱ τινες παραφυλάττοντες τὸν μίαν τῶν ἡμερῶν καὶ οἱ τρεῖς ἄλλῃ ἐκεῖ εἰς τὸ Ὄρος, πλησίον τῆς ποταμ., τὸν φονδύσι μὲ τὰ ξίφη· ἀλλ' αὐτὸς ὁ ὠραῖος, ὡσάν μοναχὸς ὅπῃ ἦτον, μὴ δουηθεῖς νὰ κάμη ἄλλο, ἐφώναζε γοερῶς, τὸν ὁποῖον ἀκέσας ὁ φίλος τε Δράκων (ὅτι αὐτὸ τὸ ζῶον εἶναι φύσει ὀξύκοον), ἔτρεξε μὲ μεγάλην ὀρμῇ, καὶ δὲ ρῶν τὰς ἀδελφοκτόνας, ἐπνίξε καὶ τὰς τρεῖς, καὶ δὲ ἀνεχώρησε ἀπὸ τῆς λειψάνου τῆς Πίνδου· ἀλλ' ὡς καλὸς παρασάπης φιλικῶς τὸν ἐφύλαττε, διὰ νὰ μὴ ἤθελε βλαφθῆ τὸ σῶμά τε ὑπότινος ἄλλης θηρίας, ἕως ὅπῃ ἤλθον οἱ φίλοι τῆς Πίνδου, καὶ ἰδόντες μὲν αὐτὸν φονδύμιον, ἐκλαιον, ἐφοβῶντο δὲ νὰ πλησιάσωσι διὰ νὰ τὸν θάψωσιν, ἕως ὅπῃ ὁ Δράκων ἐγνώρισε τὴν καλλιῶν διάθεσιν, καὶ ἀναχωρήσας, τοῖς ἔδωκε τόπον, καὶ τὸν ἔθαψαν ἐκεῖ εἰς τὸ Ὄρος, ὅπου ἔρέθη φονδύμιος. (Αἰλικὸς περὶ ζῶων Ἰσορ. Βιβλ. ι.).

Εὐρίσκειται εἰς τὸ Ὄρος ὁ Γαλατίτης Λίδος, ὁ ὁποῖος τριφθεῖς εἰς νερὸν, τὸ κάνει ὡσάν γάλα, καὶ βασάζομενος ὑπὸ τῆς γυναικῶν ταῖς κατβάζει γάλα.

Ἐκατοίκων εἶστο τὸ Ὄρος μέγα ὄν, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Ταυλαντίας μέχρι τῆς Ἑλλάδος, πρὸς δυσμὰς οἱ Περρῆαιβοὶ, πρὸς μεσημβρείαν οἱ Δόλοπες, μεταξύ τῶν οἱ Ἀθάμαες, καὶ ἄλλα διάφορα ἔθνη· οἱ Ζάλακρες, Μολοτικὸν φύλον, καὶ Αἰθίκες, ἕς ἔξελαθῆναι φησὶν ὑπὸ Πείθει τῆς Κερταύρας, ὁ Ποιητής· ὑπερον ἐλθόντες οἱ Βλάχοι ἐκ τῆς Δακίας, ἢτοι τῆς μεγάλης Βλαχίας, ἐκατοίκησαν εἰς αὐτὸ, καθὼς καὶ εἰς τὸ Ταύγετον τῆς Πελοποννήσου. εἰς αὐτὰ τὰ Ὄρη κείνται καὶ τὰ Χωρία τῆς Ἀγράφου, καὶ τῆς Καρπενησίας. Τὰ Ἀκροκεραύνια Ὄρη, κοινῶς παντὶ λεγόμενα τῆς Χειμάρρας τὰ Βενά· ἐκλήθησαν Ἀκροκεραύνια ἕστατα τὰ Ὄρη, καὶ Κεραύνια Δρυμὰ, κατὰ τὸν Πελοποννητικῶν, ἀπὸ τῆς συχνῶν Κεραυιῶν, ὅπου εἰς αὐτὰ γίνονται, καὶ ἀπὸ τῆς ὕψους, τὸ ὁποῖον ἔχει· τὸ Ἀκρωτι-

μον ὅπῃ ὑποτελέσειν αὐτὰ τὰ ὄρη κατὰ τὸν Ὠκεῖον Λει-
 μῶνα, λέγεται Χειμέριον. καὶ δι' αὐτὰ τὰ Ἀκρωτεῖα τῆς
 Ἀκροκεραυνίων, καὶ τὰ Κελύδινε ποταμοῦ, χωρίζεται ὁ Ἰό-
 νιος Κόλπος τῆς Ἀδριατικῆς, καὶ ὄχι εἰς τὸ Δυρράχιον κα-
 τὰ τὸν Πτολεμ., ἢ ἄλλῃ κατ' ἄλλους. ἐκλήθη ἕτος ὁ Κόλ-
 πος Ἰόνιος, κατὰ τὸν Λυκόφρονα καὶ Αἰσχύλον, ἄπο τοῦ
 τῆς θυγατρὸς τῆς Ἰνάχε· διότι αὐτὴ ἢ Ἰώ, καθὼς μυθο-
 λογῶσιν, ἀπέρασε δι' αὐτῆς τῆς θαλάσσης, μορφωθείσα εἰς
 βῆν. ἄλλοι λέγουσι νὰ ἐκλήθη ἄπο τῆς Ἰάονος τῆς Ἰταλῆς,
 τῆς Πατρὸς τῆς Ἀδεῖα, ἄπο τῆς ὁποίας, κατὰ τινάς, ἐκλή-
 θη ὁ Ἀδριατικὸς Κόλπος, καὶ ἄλλοι ἀπὸ τῆς Ἰονίης τῆς Ἰῆς
 τῆς Δυρράχιας, τὸν ὁποῖον φονέσας ἀφρόνως ὁ Ἡρακλῆς,
 τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. εἶναι καὶ ἄλλα ὄρη τῆς Ἡ-
 πείρας ἀξιόλογα, οἷον πλησίον τῆς Ἰωαννίνων τὰ Κιμμέ-
 ρια, Τζαμέρκα λεγόμενα κοινῶς, Μετζκελί, Ολύτζι-
 κα, καὶ ἄλλα πᾶσα ταῦτα ἐν ἄλλαις Χώραις, καὶ τὰ λοιπὰ.

5. Πρῶτος Βασιλεὺς τῆς Ἡπείρας, δέειστικον εἰς τὰς
 ἑυχρηφαίς, νὰ ἐσάθῃ μετὰ τὸν Κατακλυσμόν, πρὸ τῆς Τρωϊ-
 κῆς Πολέμου, ὁ Φαέθων, ὄχι ὁ Ἀπόλλων, ἀλλ' ἄλλος
 τις, ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς τὴν Ἡπειρον, ὅμῃ μὲ τὸν Πε-
 λασγόν. ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ἐβασίλευσαν ὁ Δοκάλιον καὶ
 ἢ Πύρρα, ὑποταχθέντες εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν τῆς ἐν Δωδών-
 νη Μαντεῖας, εἰπόντος αὐτοῖς, νὰ κατοικήσῃν εἰς τὰς Μο-
 λασσῆς καὶ Θεσσαρῆς. ὅτι δὲ νὰ ἐσάθῃ Βασιλεὺς τῆς Ἡ-
 πείρας καὶ ὁ Αἰδονεύς, εἶναι φανερόν ἐκ τῆς Ἰσορίας τῆς Θε-
 σσῆς καὶ τῆς Πειρείθας, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς
 Ἑλένης, ἐκατέβησαν καὶ εἰς τὴν Ἡπειρον ν' ἀρπαξῶσι τὴν
 Περσεφόνειν τὴν θυγατέρα τῆς Αἰδονέως, εἰς γυναῖκα τῆς
 Πειρείθας, καὶ φθάσαντες ἐκεῖ, χάνουσι καὶ πολὺ στρατόμα,
 καὶ αὐτοὶ συλλαμβάνονται. τὰς ὁποίας εἶχε φυλακωμένους ὁ
 Αἰδονεύς εἰς τὴν Κίχυρον, ἕως ὅπῃ ἦλθεν ὁ Ἡρακλῆς
 ἐκεῖ, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Θεσῆα. ἄπο
 ἐκείνου τῆς συμβαίοντος ἔλαβον οἱ Παιηταὶ ἀφορμὴν νὰ λέ-
 γω.

E. J. WHITTAKER
 IΩΑΝΝΙΝΑ 2006

γασιν. ὁ Ἡρακλῆς ἐκατέβη εἰς τὰς τόπας τῆς Ἄδου, καὶ τὸν ἐδέχθη ἐντίμως ἡ Περσεφόνη, ὡς ἀδελφόν τῆς, καὶ τὴν ἐχάρισε τὸν Θησέα καὶ τὸν Πειρίδην, τὸς ὁποίους ἀνέβασεν, ὁμῶς καὶ τὸν Κέρβερον Κυῖα, καὶ τὰ λοιπὰ Διόδωρος Βιβλ. δ'. Πλέταρχ. περὶ Πύρρον.

Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, πρῶτος ἐκατέβη εἰς τὴν Ἠπειρον, ὁ Πύρρος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δειδαμίας τῆς θυγατρὸς τοῦ Λυκομήδου Βασιλέως τῆς Σκύρου, κατὰ τὸν Παιονίαν ἐν τοῖς Ἀττικοῖς. ἐλέγετο Πύρρος, μετὸ τὸ νὰ εἶχε τὰς τεύχας τῆς κεφαλῆς τοῦ ξανθοῦ. εἶτα ἐκλήθη καὶ Νεοπόλεμος, μετὸ τὸ νὰ ἐπῆγε κατὰ πολλὰ νέος εἰς τὸν πόλεμον, μετὰ τὸν ὁποῖον λαβῶν χρησμούς ἀπὸ τοῦ Μαντεῶς Ἐλεῖα, τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, δεῦν ἐγύρισεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν τὴν Πατρίδα του, ἀλλ' ἦλθεν εἰς τὴν Ἠπειρον, ἔχοντας καὶ διὰ γυναῖκά του τὴν Ἀδραμάχην τὴν γυναῖκα τοῦ Ἐκτορος, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Μολοσσόν, τὸν Πύλλον, καὶ τὸν Πέργαμον. εἶχεν ἀκόμη μετὰ λόγους τὸν Ἐλεῖον τὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον βλέπωντας ἀξίον, τὸν ἠγάπα. ὅθεν τῷ ἔδωκε τὸ Βασίλειον τῆς Χαονίας νὰ οὐείξῃ. εἶτα κατὰ τύχην ἀείσκει ὁ Πύρρος εἰς τὸ Δωδωναῖον Μαντεῖον, τὴν Λάνασαν τὴν Ἐγγόνην τοῦ Ἡρακλέους, καὶ θυγατέρα τοῦ Κλεοδέου τοῦ Ἰλλίου, καὶ τὴν ἀρπάζει, μετὰ τὴν ὁποίαν γεννᾷ ὀκτώ παιδιά, τὰ φθισιότερα ἦσαν θηλυκά, καὶ τὰ ὑπαύδρους μετὰ τὰς πλησιοχώρους Βασιλεῖς, μετὰ τῶν ὁποίων τὴν βοήθειαν ἔλαβε πλεῖστη πολλὰ, κατὰ τὸν Ἰεσῖνον, καὶ δεῦν ἀχαιεῖσθῃ εἰς αὐτὰς τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ἐπῆρε καὶ τὴν Ἐρμιόνην τὴν θυγατέρα τοῦ Μενσελάου καὶ τῆς Ἐλεῖνης, δίδοντας τὴν Ἀνδρομάχην, εἰς γυναῖκα τοῦ Ἐλεῖα. αὐτὴ δὲ ἡ Ἐρμιόνη εἶχε πρότερον νυμφόθῃ μετὰ τὸν Τυδάρον τὸν Πάπον τοῦ Ὀρέου, καὶ δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν φονδύεται ὁ Πύρρος ὑπ' αὐτὴν εἰς τὰς Δελφάς. ἀπὸ τῶν ὁποίων Πύρρος, καὶ ὅλοι οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἠπειροῦ Πυρρίδαι ἐκαλέοντο.

Μετὰ τὸν θάνατον τῶ Πύρρῳ, ἐδιαδέχθη ἅπασαν τὴν Βασιλείαν τῆς Ἡπείρου ὁ Ἐλενος ὁ Υἱὸς τοῦ Πελάμου, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν Ἀνδρομάχην γυνῆν τὸν Κεσεῖνον, καὶ ἀποθανῶν ἀφῆσε διάδοχον τῆς Βασιλείας, ὄχι τὸν Υἱὸν τοῦ Κεσεῖνον, ἀλλὰ τὸν Μολοσσὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Πύρρου.

Μετὰ τὸν Ἐλενον εὐδοξὸς Βασιλεὺς ἐσάθη ὁ Μολοσσὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Πύρρου. διὰ τῆτο δὲν ἐσάθη εἰς τὴν Ἡπειρον μῆτε ὁ Κεσεῖνος ὁ Υἱὸς τοῦ Ἐλενοῦ, μῆτε ὁ Πέργαμος ὁ ἀδελφὸς τε, μῆτε ἡ Ἀνδρομάχη ἡ Μήτηρ τε. ἀλλ' ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἀσίαν.

Μετὰ τῆτον, δ. Βασιλεὺς τῆς Ἡπείρου ἐσάθη ὁ Πύελος ὁ Υἱὸς τοῦ Πύρρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μολοσσῶ. καὶ ἄπο τὸν καιρὸν ἐτέπων τῶ Βασιλείων, ἕως εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Βασιλέως Θάρυπος, ὅπῃ ἐν τῷ μεταξύ ἀπέρασαν χεδὸν ἑκατὸν δεκαπέντε, ἅπασα ἡ Βασιλεία τῆς Ἡπείρου ὑπὸ εἰς Βασιλέα ἐτέλει, κατὰ τὸν Πausανίαν ἐν τοῖς Ἀτ., καὶ ὁ Υἱὸς διεδέχετο τὴν Βασιλείαν τοῦ Πατρὸς, καταγόμενοι ἅπαντες ἄπο τοῦ Πύρρου, ἀφ' ἧ καὶ Πυρρῖδαι ἐκαλεῖντο. παρελθόντος δὲ τούτου χρόνου, ὅπῃ ἡ ἀρχὴ τῆς Ἡπείρου ἦτον κατὰ διαδοχὴν εἰς τὰς Πυρρῖδας, μετὰ τῆς γίνεται Βασιλεὺς αὐτῆς ὁ Θάρυπος, καταγόμενος ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ὄχι ἄπο τοῦ Πύρρου. αὐτὸς πρῶτος ἐσόλισε τὰς ἀνθρώπους μὲ ἦδη Ἑλληνικά, καὶ μὲ γράμματι (ἔσοντες καὶ νὰ ἦσαν βάρβαροι, καὶ πολὺς καιρὸς, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἀπέρασεν, ὅπῃ οἱ Ἡπειρώται δὲν ἐγνώριζον τὴν χρῆσιν τοῦ ἁλατος (Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσσ.) ὁμοίως καὶ τὰς πόλεις μὲ φιλανθρώπων νόμους, καὶ ἄλλας πολλὰς ἀεργεσίας ἔκαμον, ἔσωντας καὶ νὰ ἦτον ἔμπειρος καὶ διάσημος. ἐτέτος γυνῆν Υἱὸν τὸν Ἀλκέταν, τὸν ὁποῖον ἀφῆνει διάδοχόν τε.

Ὁ Ἀλκέτας ζῆ ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ βασίλειον, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν τε ἀφῆνει διάδοχον τὸν Υἱὸν τοῦ Ἀρρύβου ὑπὸ Ἐπιτρόπης, σμικρὸν ἔτι ὄντα.

Στέλλεται ὁ Ἀρρύβας ὑπὸ τῆς Ἐπιτρόπων, καὶ τῆς Ἐξόχων τῆς Ἡπειροῦ εἰς τὰς Ἀθήνας χάριν μαθήσεως, καὶ ἔχοντας δ' οὐσίαν μεγάλην καὶ ἀγχινοίαν, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔλαβε προκοπὴν μεγάλην. ὅθεν ἐπαναστρέφει εἰς τὸ Βασίλειόν τε, καὶ μᾶλλον ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς Ἡπειρωτῶν ὡς σοφώτερος. ἐστάθη ἐνδοξὸς εἰς τὴν βασιλείαν, ἐνομοθέτησε νόμους λυσιτελεῖς, ἐδιάταξε Σύγκλητον, Ἀριστοκρατίαν, καὶ τὴν κατ' ἔτος τῆς Κριπῶν Φερίοδον. καὶ καθὼς οἱ Ἡπειρωταὶ ἔλαβον τὸ βασίλειον ὑπὸ τῆς Πύρρου τοῦ Τίῃ τῆς Ἀχιλλέως, ἔτι ἀπὸ τῆς τῆς Ἀρρύβα ἦδη κάλλιπα, καὶ νόμους ἐνδοξούς. ἐγέννησαν Τίῃς μὲ τὴν Τρωιάδα, Ἀλκέταν, Αἰακίδην, καὶ Νεοπτόλεμον. καὶ ζῶντας ἀκόμη ὁ Ἀρρύβας, ἔδωκε τὸ βασίλειόν τε εἰς τὸν μεγαλύτερόν τε Τίῶν τὸν Ἀλκέταν, τὸν ὁποῖον πάλιν εὐγάλε, μὲ τὸν νῆτον ἀνδρῶπος θυμῶδης καὶ ἀκρατῆς, καὶ αὐτ' αὐτῆς ἔβαλε τὸν ἄλλον τε Τίῶν Αἰακίδην. ὁ δὲ Ἀλκέτας μὴ δυνάμενος νῆ τὸ ὑποφέρει, ἐπῆγεν εἰς τὰς Συρακῆσας, καὶ κατὰ τῆτον τὸν καιρὸν ἐν Ὀλυμπιάδι 98. Διονύσιος ὁ τῆς Συρακυσῶν Τύραννος, ἐσυλλογίζετο διὰ νῆ κυριεύσει τὴν Ἡπειρον, ὅχι δι' ἄλλο, παρέξ νῆ δυνηθῆ μὲ ἔτατο νῆ συλλήσει τὸν ἐν Δελφοῖς Ναόν, πλήρη ὄντα χρημάτων, καὶ κειμηλίων. διὰ τῆτο πέμπει συμμαχίαν μεγάλην εἰς τὰς Ἰλλυριῆς μὲ τὸν Ἀλκέταν, στρατιώτας μὲν δύο χιλιάδας, καὶ πανοπλίας πεντακοσίας. ὁμοίως καὶ οἱ Ἰλλυριοὶ συναθροίσαντες δυνάμεις πολλὰς, ἐπῆγαν ἐξαίφνης κατὰ τῆς Ἡπειρωτῶν, καὶ μάλιστα εἰς τὸ βασίλειον τῆς Μολοτῶν, καὶ ἔκαμον μεγάλον ἀφανισμόν εἰς τὰς Ἡπειρώτας, ἔσονται καὶ νῆ ἐφόνδυσαν ἀπ' αὐτῶν, πλείους τῆς μυρίων πεντάκις χιλίων, καὶ αὐτῶν τὴν ἀλογον ὄρμην καὶ τόλμην τῆς Βαρβάρων ἀνέσειλαν οἱ Ἡπειρωταὶ διὰ τῆς βοηθείας, ὅπου τὰς ἔσειλαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, μαθόντες τὰ κατ' αὐτῶν (Διοδ. Σικελ.). Βασιλεύοντος λοιπὸν τῆς Αἰακίδου, μετὰ τὴν θάνατον τοῦ Πατρὸς αὐτῶν Ἀρρύβου, ἐκράτισε

τῷ ἀρχῷ τῆς Ἡπειρεῖς Ἀλέξανδρος ὁ Υἱὸς τῆς Νεοπτο-
 λέμης, καὶ Ἀνεψιὸς τῆς Αἰακίδος, ἔσονται καὶ οἱ ἄνω ρη-
 θότες Ἀδελφοὶ οἱ Υἱοὶ τῆς Ἀρρύβης, ναῖ ἐσασίασαν ἀ-
 γάμεσόν τε. ὁ δὲ ρηθεὶς Ἀλέξανδρος ὁ Υἱὸς τῆς Νεοπτο-
 λέμης ἦεν περὶφημος καὶ κατὰ τὸ γένος, καὶ κατὰ τῷ ἀξίαν,
 καὶ τῷ ὠραιότητι, ὁμοίως καὶ διὰ τῷ συγγένειαν ὅπερ εἶ-
 χε μὲ τὸν Φίλιππον τὸν Πατέρα τῆς μεγάλης Ἀλεξάνδρου,
 ὡσαύτῃ ὅπερ τὸν εἶχε Γαμβρόν εἰς τῷ Ἀδελφῷ τε τῷ Ὀ-
 λυμπιάδῃ τῷ Μητέρα τῆς Ἀλεξάνδρου. διότι ὁ Νεοπτό-
 λέμος ὁ Ἀδελφὸς τῆς Αἰακίδος ἐγέννησεν αὐτὸν τὸν Ἀλέ-
 ξάνδρον, καὶ τῷ Ὀλυμπιάδῃ. ὅταν δὲ ὁ Μέγας Ἀλέξαν-
 δρος ἐπολέμει κατὰ τῆς Περσῶν καὶ τῆς Ανατολῆς, οἱ Τα-
 ρχυτινοὶ ἔκραξαν ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Νεοπτολέμης,
 νὰ ἀπεράσῃ εἰς τῷ Ἰταλίαν, διὰ νὰ κυριεύσῃ τῷ Δύσιν.
 φθάσας δὲ μὲ τὸ στρατόμακτα εἰς τῷ Καλαβρίαν, ὑπέ-
 ταξε μερικὰς πόλεις τῆς Βρυττίων καὶ τῆς Λυκανῶν, τὸν ὁ-
 ποῖον ἰδόντες οἱ Ῥωμαῖοι ἐκινήθησαν κατ' αὐτῆς, καὶ αὐτὸς
 ὄχι φοβόμενος, ἀλλὰ σοχαζόμενος νὰ αὐξήσῃ τῷ δυνάμιν
 τε, ἔκαμν ἀγάπῃ μὲ αὐτῆς. τελευταῖον λαβὼν χρησμὸν
 ἀπὸ τῆς Δαιδωναίης Μαρτείας, ὅτι ἔχει νὰ κινδυνεύσῃ εἰς
 τῷ πόλιν Πανδοσίαν, καὶ εἰς τὸν Ἀχέροντα ποταμὸν. τὰ
 ὅποια ἐλογίαζε νὰ εἶναι μόνον εἰς τῷ Ἡπειρον, ἐκεῖ
 ὅπερ ἦτον τὸ Βασίλειόν του, ἀπέρασεν εἰς τῷ Ἰταλίαν,
 διὰ νὰ ἐλύθῃ τῆς τοιαύτης ἀπολήψεως. ἔσονται λοι-
 πὸν καὶ νὰ κληθῇ τὸ στρατόμακτα ὑπὸ τῆς Λυκανῶν, τῆς
 ἐλθόντων εἰς βοήθειαν τῶν Σαμνιτῶν, οἵτινες ἄειζον τῷ
 πόλιν, ὅπου ταχυῶς κοινῶς λέγεται Ἀβροῦτζο, πλησίον
 τῆς Πανδοσίας, καὶ φονεύσας αὐτῆς ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Ἀρ-
 χιστράτηγον τῶν Λυκανῶν, φεύγωντας ἐπῆγον εἰς τὸν Ἀ-
 χέροντα ποτ., καὶ κεί βιαζόμενος νὰ τὸν ἀπεράσῃ, ἤκασεν
 εὐὸς Στρατιώτη βλασφημῆντος αὐτὸν, καὶ λέγοντος, ὅτι δι-
 καίως ὠνομάθη Ἀχέρων, ἢ γὰρ Ποταμὸς τῆς Ἄδης. καὶ ὁ
 Ἀλέξανδρος ἐνθυμόμενος τὸν Χρησμὸν τῆς Μαρτείας, ἐσα-

μάτισεν ὀλίγον, ἄπορῶντας τὴν νὰ κάμη, καὶ ἀφρακινόμενος ὑπὸ τῆ Σωτινίᾳ ἠ' ἀπεράσθη, ἐφονδέθη ἐκεῖ ὑπὸ τινος παροδῶτος Λακκαῦ. ὕστερον δὲ ξεχίσαντες τὸ σῶμά τε ὅλον τὸ ἔφερον εἰς τὴν Κουσκύτζαν, καὶ κεῖθεν εἰς τὴν Μεταπόντε, καὶ τελευταῖον εἰς τὴν Ἑπειρον. καὶ εἰς τὴν Κλεοπάτραν τὴν Γυναϊκά τε, καὶ εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα τὴν Ἀδελφίω τε, καὶ Μητέρα τῆ Ἀλεξάνδρου τῆ Μακεδότος, ὡς γράφ. Τίτος Λίβιος, Διόδ. Σικελ. καὶ Πλίνιος.

Μετὰ τὸν θάνατον ἐταῦτα τῆ Ἀλεξάνδρου, δέχεται πάλιν τὴν ἀρχὴν τῆς Ἑπέρας ὁ Αἰακίδης, ὁ ὁποῖος ἀκύνσας πῶς ὁ Κάσανδρος περιέκλεισεν εἰς τὴν Πύδναν, πόλιν τῆς Μακεδονίας, τὴν Ὀλυμπιάδα, ἔχουσιν μεθ' ἑαυτῆς τὴν Τίον τῆ μεγάλη Ἀλεξάνδρου, καὶ τὴν Θεσσαλονικήν, τὴν θυγατέρα τε, (ὡσαύτ' ὅπου αὐτὸς ὁ Αἰακίδης γεννᾷ μετὰ τὴν Φθίαν τὴν θυγατέρα τῆ Θεταλοῦ Μενάνου, ἄνδρος εὐδοκίμου καὶ εὐχόχου γεγενημένου παρὰ τὸν Λαμιακὸν Πόλεμον, τὴν Πύρρον, καὶ δύο θυγατέρας, τὴν Δηιδάμειαν, καὶ τὴν Τρωιάδα,) ἐθυμώθη λίαν, διότι δὲ εἶσκετο πάντοτε ὑπήκοος τῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ συναθροίσας ἀνθρώπους, ὑπῆγε κατὰ τοῦ Κασάνδρου, ἀλλ' ὁ Κάσανδρος ἀκύνσας τὸν ἐρχομὸν τῆ Αἰακίδου, προέπεμψεν ἕνα στρατηγὸν τὸν Ἀταρρίαν μετὰ δυνάμιν ἰκανὴν, νὰ πιάσῃ τὰ στρατὰ. καὶ ἐκ τῆς ἐμεινεν ἀφρακτος ὁ Αἰακίδης, καὶ μάλιστα οἱ Ἑπειῶται διὰ τὴν ἐχθραν, ὅπου εἶχαν εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα, δεῦν ἠθέλον νὰ στρατεύσεν κατὰ τῆς Μακεδότου. ὁ δὲ Αἰακίδης θέλωντας νὰ βοηθήσῃ τῆς Ὀλυμπιάδος, ἀπέλυσεν ὅσους τῆς Ἑπειῶτων ἠθέλησαν νὰ γυρίσεν ὀπίσω, καὶ ἐκράτισε μόνον ἐκείνους, ὅπως θεληματικῶς ἠγάπεν νὰ κινδυνεύεν μετὰ αὐτὸν. Μετὰ αὐτὰς λοιπὸν ὑπῆγεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ φονδέει διὰ τῆς Ὀλυμπιάδος τὸν Ἀειδαῖον τὸν Ἀδελφὸν τῆ Ἀλεξάνδρου, ὁμοῦ καὶ τὴν Γυναϊκά τε, ὕστερον δηλαδὴ τῆς τελευτῆς τῆ Ἀλεξάνδρου ἐπιέξ καὶ ἡμισυ, καὶ ἄλλα ἀνόσια ἔπραξε κατὰ τῆς Μακεδό-

κεδέων, τὰ ὅποια μαθόντες οἱ Ἑπειῶται ἐσαΐασαν καὶ τὰ τῆ Βασιλείως αὐτῶν, καὶ μετ' αὐτῶν γνώμην ἀπεφάσισαν, αὐτὸν μὲν τὸν Αἰακίδην νὰ διώξωσι τῆς Βασιλείας, καὶ νὰ δεχθῶσι τὸν Κάσανδρον τὸν ἀλλότερον, ὡς Βασιλέα τες, τὸ ὅποιον καὶ ἐτελείωσαν· καὶ αὐτὴ ἐσαΐθη ἡ πρώτη ἄποστασία τῶν Ἑπειῶν.

Ἀπονεύματες λοιπὸν οἱ Ἑπειῶται τὴν ἀρχὴν τῆς Ἑπείρας εἰς τὸν Κάσανδρον, αὐτὸς μὲν ὁ Κάσανδρος δὲν ἐκατέβη εἰς τὴν Ἑπειρον, ἀλλ' ἐπεμφεν αὐτ' αὐτῆ Ἐπιμητιῶν καὶ Στρατηγὸν τὸν Υἱὸν τῆ Λυκίσκου, ἐν Ὀλυμπιάδι, ριεὶ ὡς γράφει Διόδωρος. Σικελ. φυλλ. 685.

Παρελθόντος ὀλίγου καιρῶ, ἐσυμπάθησαν οἱ Ἑπειῶται τὸν Αἰακίδην, καὶ πάλιν τὸν ἠθέλησαν νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὸς ὡς Βασιλεὺς νόμιμος καὶ γνήσιος, τὸ ὅποιον μαθὼν ὁ Κάσανδρος ἐναντιώμετο εἰς αὐτὸς, καὶ δὲν ἄφινε τὸν Αἰακίδην νὰ κατεβῇ εἰς τὴν Ἑπειρον. ὥστε ἐσωέβη νὰ κἀμιν πόλεμον ὁ Φίλιππος ὁ Ἀδελφὸς τῆ Κασάνδρου, καὶ ὁ Αἰακίδης πλησίον τῶν Οἰγιαδῶν, ἦτοι τῆς Κατοχῆς, εἰς τὸν ὅποιον πόλεμον λαβὼν καιρῶν πληγὴν ὁ Αἰακίδης, ἐτελεύτησε μετ' ἑ πολὺ, τὸ ὅποιον μαθόντες οἱ Ἑπειῶται καὶ ἀδρακνηθόντες ὑπὸ τῆ Κασάνδρου, πόσον ἠγειώθησαν, ὥστε ἐκ τῆς ὀργῆς αὐτῶν, ὑπῆγαν νὰ φονεύσουσιν καὶ τὸν Υἱὸν τῆ Πύρρον, νήπιον ἔτι ὄντα καὶ ἀδῶν, τὸν ὅποιον οἱ Συγγενεῖς τῆ καὶ ἡ Μητὴρ τῆ, ἐσειλαν κρυφίως εἰς τὴν Ἐρώλιν τὴν Γυαῖκα τῆ Γλαύκου τῆ Βασιλείως τῶν Ἰλλυριῶν, διὰ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ, καὶ νὰ τὸν αὐξήσῃ, ὡσαν ὅπως καὶ αὐτὴ ἐκαταίγετο ἐκ τῆ γούρας τῶν Αἰακιδῶν.

Δέχονται λοιπὸν οἱ Ἑπειῶται Βασιλέα τους πάλιν τὸν Ἀλέξανδρον τὸν παρρησιώτερον Υἱὸν τῆ Ἀρρύβου, ἀλλ' αὐτὸς δὲν μετέβαλε τὴν προτέραν τῆ γνώμην, ἀλλ' ἐφάνη χειρότερος εἰς αὐτὸς. διὰ τῆτο ἀδημονήσαντες οἱ Ἑπειῶται, ἐπῆγαν κατ' αὐτῆ τὴν νύκτα, καὶ τὸν ἐφόνευσαν, ὁμοίως καὶ τῆς Υἱῆς τῆ. καὶ ἐκλέγεσι διὰ Βασιλέα τες τὸν Πύρρον τὸν Υἱὸν

Τίον τῆ Αἰακίδα, ἢ τὸν καλεῖσιν ἐκεῖθεν, ὁ ὁποῖος ἄ-
 γαν ἦλθεν εἰς αὐτὴς ἦτον κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐτῶν εἴδεκα,
 Ἐπειὸς ὁ Πύρρος ὁ Τίος τῆ Αἰακίδα τόσον ἠγαπήθη
 ὑπὸ τῆ Γλαύκῃ τῆ Βασιλέως τῶν Ἰλλυριῶν, διὰ τὰ δ' ἔγε-
 νικά τε ἢ βασιλικά ἦθη, ὅπῃ ἀκόμη μικρόθεν ἔλαμπον,
 ὥστε ἔγινεν Τίος θετός αὐτῆ, καὶ τόσον τὸν ἐβοήθησεν,
 ὥστε τὸν ἐλοβθέρωσεν ἐκ τῶν μεγάλων ἀπειλῶν τοῦ Κα-
 σάνδρου, μετ' ὅλον ὅπου ὁ Κάσανδρος ἔταξε νὰ δώσῃ τῷ
 Γλαύκῃ διακόσια τάλαντα, μόνον νὰ τῆ δώσῃ τὸν Πύρ-
 ρον, ἢ τὸν κατηβάξῃ μετὰ μεγάλῃ δυνάμει εἰς τὴν Ἡ-
 πείρον διὰ νὰ λάβῃ τὴν πατρῴαν βασιλείαν, τὸν ὁποῖον
 εὐδέχθησαν μετὰ χαρᾶς οἱ Ἡπειῶται διὰ τὴν μεγάλῃ
 φρονοπῶν, ὅπου ἐκ νεότητος ἔδειχεν. εἰς τὰς ἀρχὰς μὴ
 ἔχοντας ἀκόμη ὁ Πύρρος ἰκανὰς δυνάμεις, ἔρχεται κατ'
 αὐτοῦ μετὰ πολὺ στρατόμα τῶν Μακεδόνων Κάσανδρος ὁ
 Τίος τῆ Ἀντιγονῆ, ἐχθρὸς πατρικός τε, ἢ ὡσάν ὅπου
 ὁ Πύρρος δὲν ἠδυνάτο νὰ τὸν ἐναντιωθῆ, φεύγει ὑπὸ
 τῆς Ἡπέρας, ἢ πηγυεῖ εἰς τὸν Πτολεμαῖον τῆ Λαγῆ,
 τὸν Βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον δεξιωθεὶς ὁ Πτο-
 λεμαῖος, τῆ δίδει εἰς Γυναικᾶ τὴν Προγονίω του Ἀντι-
 γόνου, ἢ μετὰ μέγαν σόλον τῶν Αἰγυπτίων ἐλθῶν εἰς τὴν
 Ἡπείρον, εὐγάλε τὸν Νεοπτόλεμον ἐκ τῆς βασιλείας,
 τὸν ὁποῖον εἶχε βάλει ὁ Κάσανδρος ἢ τὰ λοιπὰ.

Ἀφ' ἧ δὲ ἐσερέωσε τὴν Βασιλείαν, ἢ ἔγινεν εἰς ὅλας
 φοβερὸς, ἐκυριόβησε τὴν νῆσον τῶν Κορφῶν, ἢ πολλὰς πό-
 λεις τῆς Ἰταλίας, ἢ Σικελίας, διώχων δύο Βασιλεῖς ἐκ
 τῆς Μακεδονίας, τὸν Ἀντίγονον τὸν Τίον τῆ Κασάνδρου,
 ἢ Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν, ἢ κυριόβησε τὴν ἄνω Μα-
 κεδονίαν, τὴν Θεσσαλίαν, ἢ ἄλλας πολλὰς πόλεις. Ἐ-
 πέτος ὁ Πύρρος ἐσάθη ὁ πρῶτος ὅπῃ ἔφερε πόλεμον κα-
 τὰ τῶν Ῥωμαίων. διότι πρὸ αὐτῆ εἶδες ἄλλας τῶν Ἑλλή-
 νων ἐτόλμησε νὰ στρατοῦσῃ κατ' αὐτῶν ἔτε ὁ Διομήδης ἢ
 οἱ σὺν αὐτῷ Ἀργεῖοι λέγονται νὰ ἤφερον ὅπλα κατὰ τῆ